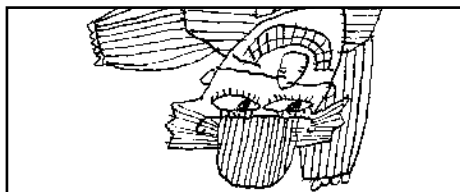

Neděle 13. srpna 2006

Svátek má Alena

*Jednou se člověku bláznovství zdá
rozumem, podruhé zas rozum
bláznovstvím.*

Ladislav Klíma
(Utrpení knížete Sternenhocha)

Jubilea, pamětní desky a vosí hnízda

Když se Vladimír Hulec ve včerejším Zpravodaji poohlížel po vhodném terči prosvětošnických do vosího hnízda, zavětil nad oslavami 100. jubileu Jiráskovy

Lucerny. I spěchám tedy, abych mu nabídl materiál k možné vosí opozici.

Na včerejší vernisáži výstavy ke stoletému jubileu Jiráskovy Lucerny se nás ve foyeru Jiráskova divadla sešlo poskrovnu. Dílem

proto, že se konala v době, kdy už pilně pracovaly jednotlivé dílny a semináře, ale nemyslím si, že je to důvod jediný. Ostatně nepřišel nikdo ani z organizátorů festivalu. Hronovští si výstavu prohlédli už loni v listopadu u příležitosti zdejší konference ke stoletému výročí pražské premiéry Lucerny, a tehdy se těšila daleko větší a zasloužené pozornosti.

Jsem hronovským vděčná za to, že nenechali stoleté jubileum Lucerny zapadnout bez povšimnutí. Skutečnost, že tu sto let existuje na jevišti (nikoli v prachu

archívů!) hra, jejíž reprízy jdou do tisíců a s níž se potkal snad každý druhý divadelní soubor, ať už profesionální či amatérský, nelze odbýt mávnutím ruky. Musí tu být něco, co nás na té symbolistní pohádce o hledání kořenů a místa, kam patříme, stále provokuje. Proč bychom se k ní jinak vraceli? Z nedostatku jiných repertoárových titulů? Z povinné úcty k autorovi, o něhož se řada lidí s chutí s posměškem otře, ale téměř nikdo z nich ho neče? Jsou jisté spodní prameny, které čerpány by i do plastových lahví, chutnají čerstvě a sladce. Když jsem

si nedávno povídala s Jarkem Nohavicou o tom, kde se rodí potřeba napsat písničku, vyslovil domněnku, že námi protéká jedna píseň, sbírající prameny z různých zdrojů, píseň, kterou zmnoženou o tyto posbírané hlubinné zdroje předáváme dál. A o to jde. O vědomí souvislostí. O připomínání kvality.

Ze stejného důvodu jsme se včera odpoledne sešli při odhalování pamětní desky v místech někdejšího rodného domku Josefa Čapka (a jeho sestry Heleny). Hronovští rodáci Josef Čapek, Alois Jirásek či Egon Hostovský jsou těmi hlubinnými prameny, z nichž lze stále čerpat občerstvující duchovní energii. A připomínat si je nepokládám rozhodně za zbytečné. Jde spíš o to, jak. I letošní slavně skloňované mozartovské jubileum lze velmi snadno rozpustit v komerční sladkosti Mozartových koulí a Jiráskovu Lucernu by na domácích zahrádkách mohli připomínat třeba roztomilí sádroví vodníci - trpaslíci. Nevysmívala bych se proto jubileím, ani bych je nepřečítala, ale brala bych je jako příležitost k ohlédnutí. Nic víc, nic méně. A když pocítíme chuť sáhnout po Jiráskovi, Čapkovi, Hostovském, Mozartovi... i mimo stá, dvěstěpadesátá a jiná výročí, tím lépe.

Radmila Hrdinová

Upozornění

seminaristům K(n)MD ubytovaným ve společných prostorách (třídy apod.) !!!

Podle Schottova originálního průvodce existuje těchto 7 znaků života:

Pohyb - Dýchání - Cit - Růst -

Rozmnožování - Vylučování - Výživa

Pokud tedy u někoho z ostatních seminaristů zjistíte absenci některého z nich, neodkladně informujte kteréhokoli člena organizačního štábu JH či přímo ředitele M. Strotzera.

Stejně tak okamžitě kontaktujte zodpovědné osoby i ve druhém bodě:

Nemoci podléhající ohlašovací povinnosti

Lékaři mají podle zákona povinnost hlásit případy následujících nemocí:

Cholera - Mor - Horečnatá infekční onemocnění - Neštovice - Tyfus - Otrava potravinami

(zákon o veřejném zdraví z roku 1984, s. 10, 11)

Děkujeme, red.
(vyhledala Pavlína Schejbalová)

KDYBYCH NEMOHLA HRÁT DIVADLO, ASI BYCH SKOČILA DO METUJE...

Herec LUBĚ SKOŘEPOVÉ je 83 let, ale stále je obdivuhodně svěží. Do Hronova přijela z lázní Aurora z Třeboně. Patří mezi slavné rodáky tohoto kraje, mezi Náchodáky (narodila se tu 2.9.1923), ať už to je spisovatel Josef Škvorecký, dramatik Vratislav Blažek či herec Zdeněk Dítě. Při té příležitosti společně s Hronováky vzpomínala na staré časy a také prozradila leccos ze své minulosti, ale i plánované budoucnosti.

Jste pamětnice spousty dnes polozapomenutých legendárních osobností. Máte v plánu psát nějaké vzpomínky?

Já jsem měla napřed chuť psát o skřítcích a nadpřirozených elementech, napsala jsem toho už deset stránek. Ale všichni do mě hučí, abych psala o divadle. Už jsem jeden z posledních pamětníků a už to nebude dlouho trvat než odejdu. Tak mi říkají piš o těch lidech, spěchej, a skřítky si nech, jestli ještě vydržíš.

Já vlastně jsem už jedna z mála, kdo můžou objektivně vyprávět o těch lidech, aby nevznikly nějaké divné legendy. Ale to moje psaní jsou spíš takové herecké emoce. To, co jsem zažila, jak jsem z tomu přišla, jak se to všechno ve mně chvělo. Ty první zbožné kroky kolem Zlaté kapličky a pak vstup do starého Národního divadla, kde to ještě dýchalo Vojanem a Kvapilovou. Jak jsem vstoupila do toho divadla a zjistila jsem, že je tam opravdu zlatá střecha a že si v lóžích lidi škrabali zlato na zuby. A jak jsem tam zažila celou tu starou gardu, nejen Šejbalovou, Záhorského, ale i Sašu Rašilova, Zdenku Baldovou či Václava Vydru staršího (viděla jsem ho tehdy z galerie v Národním divadle a nerozuměla jsem mu ani popel, a tak jsem si říkala, ježišmarjá já jsem zažila tolik problémů, abych se dostala k divadlu, a co když dopadnu tak, že mi nikdo nebude rozumět...).

Ladislav Pešek, který nás učil, nám tehdy říkal: „Herec má mít všechno připraveno – představte si takovou šňůrku na prádlo, na kterou si navěšujete cinkátka. Když máte v životě smutek nebo radost, když se vám stane něco hrozného nebo nádherného, pověsíte to cinkátko. A když bude role, kde je to potřeba, tak jestli máte talent, tak to okamžitě naskočí. A jakmile to nenaskočí hned, jděte od divadla!“ A život mě přesvědčil, že to takhle opravdu je.

Jaký byl Ladislav Pešek jako pedagog?

On byl hodně svérázný, zvláštní a někdy nás docela šokoval. Říkal nám třeba: „Holky, koukejte, ať využijete každé příležitosti, kdy je vám nabídnuta nějaká konexe, nějaká protekce protože jinak se neuživíte. Když vám nabídne redaktor z novin, slečno, pojděte se se mnou vyspat, bohužel dívky musíte. To se nedá nic dělat. To byste jinak neuspěli.“ Já jsem byla tak vychovaná, že mě ta představa úplně ničila. Brečela jsem a ptala se: „Pane profesore, a ono to opravdu jinak nejde?“

Jste rodačka z Náchoda, máte nějaký specifický vztah k Hronovu?

Vzpomínám si, že jsem v době, kdy mi bylo 13-14 let, chodila do taneční školy v Náchodě K slavné tanečnici Maru Hale. Ona nás pulírovala a pak jsme dostali osvědčení. Takže od svých osmnácti mám papír na to, že mohu učit umělecký tanec. A abychom si to užili, tančili jsme na různých besídkách. Pamatuju se, že tehdy se v Hronově hrála operetka Perly panny Serafinky a tam jsme tančili. Tehdy jsem to tak prožívala, že kdyby mi někdo řekl, že nebudu moci v životě hrát divadlo, asi bych skončila do řeky Metuje. To byla má velká touha. Ale ještě jednu vzpomínku mám spojenou s Hronovem. Byla jsem v páté třídě a měla jsem lásku. Jmenoval se Vrabec, byl menší než já a pocházel z Hronova. Spolu jsme se chodili schovat v Náchodě pod šefíky u zámeckých schodů, a když to naši zjistili, tak mě vždycky vyfackovali. Já jsem byla držena jako jeptiška a nesměla jsem randit ani v osmnácti...

A jak nesli rodiče vaše rozhodnutí jít k divadlu?

Naši byli zoufalí, když jsem se rozhodla jít k divadlu, protože si mysleli, že je to harém.

A on odpověděl nesmlouvavě: „Jak jsem řekl, nedá se nic dělat. A potom nás zaučoval, rozsvítil světla, měl buben a paličku a vyzval nás, abychom se uvolnili a dělali si úplně, co chceme. Prý jen ať posloucháme bubínek a poddáme se světlům, atmosféře. Hlavně se pořádně rozfofrujte, vyjděte ze sebe. A předváděl nám něco takového jako kozla v sabatu, bubnoval a svíjel se na zemi. Já jsem si říkala - kristapána, jestlipak tohle budu muset dělat? Kdyby mě viděla maminka! Vždyť já jsem nesměla ani na nevinný rande, a tady po nás chtěl takovou erotiku. Takže jsem se vždycky schovala za sloupem a nechala smělejší spolužáky jako Jarku Adamovou nebo Bezoušku, aby se předváděli.

Přijela jste do Hronova v souvislosti s výstavou 100 let Lucerny. Prý jste si zahrála v Lucerně v průběhu let skoro všechny ženské role. Je to tak?

Prvně jsem hrála Haničku, to mi bylo 23 let a vyšla jsem ze Studia Jindřicha Honzla. Byla jsem strašně šťastná, protože jsem byla taková holka jako Hanička. Prožila jsem velkou část dětství u babičky v Červeného Kostelce, chodila jsem bosa, lítala po kopcích. Takže mi to moc sedělo. Myslím, že jsem jako Náchodčanka taky nasála něco z té atmosféry, kterou se inspiroval mistr Jirásek, když to psal. Problém trochu byl, že jsem vedle sebe měla jako mlynáře Vejražku, což byl takový udělaný chlap a já byla opravdu tintítko. Baldová tenkrát hrála babičku. Úplně si pamatuju ten fyzický pocit, kdy jsem jí klečela u klína a opravdu jsem v té lucerně viděla ty prince a lokaje (tahleta scéna se dnes často škrtá).

Byl to pro mě opravdu silný fyzický zážitek, dělala jsem to moc ráda - a mělo to i dobré kritiky. Haničku jsem hrála ještě víckrát a pak jsem přešla na komornou. Tu jsem moc ráda neměla, protože tam to bylo pořád dokola. Ať jsem to hrála v jakékoli inscenaci s kýmkoliv (vystřídali se vedle mě Pehr i Kemr), hrál se jenom strach - a to tak stereotypně, že nám režisér vždycky nařídil, abychom se klepali. Já to chtěla udělat jinak, ale nedovolili. Pak jsem párkrát zaskakovala svoji vytouženou roli - Kláskovou. A pak už přišla - co jiného než bába. Já jsem z toho měla vždycky děs, protože v mladších letech jsem to všechno hrála tak trochu přes ten éros, mohla jsem ho využít u Haničky i u Kláskové, ale děsila jsem se toho, až budu hrát bábu. Tam to už opravdu nejde... Tenkrát jako mladá jsem o tom hodně přemýšlela, a neměla jsem se koho zeptat.

Stále jdete z role do role. Co máte teď před sebou?

Nedávno jsem dotočila třetí řadu seriálu, který začínal Náměstíčkem. Tahle část se jmenuje Příkopy, už je sestříhaná a prý se povedla. Od září začnu zkoušet v Městských divadlech pražských s Mirkem Lipským černou komedii u Ondřeje Zajíce. Je to anglický černý humor, těžká, ale krásná role. Iva Volánková pro mě napsala původní hru Usměj se, mami, kterou bych měla zkoušet s mladým režisérem Šimákem. Taky režisér Pleskot mě vyzval, že by se mnou ještě něco velkého rád udělal. Tak jsem sehnala grant, ale on onemocněl. Takže teď čekám na něj. Nechci prozradit, co to bude, protože se bojím, že by mi to někdo sebral.

Jana Soprová

SOUTĚŽ

Najdi si svého medvěda

Hrajte o Pódia z krabičky!!!

Pro radost, rozptýlení a zábavu ukrýváme do každého čísla Zpravodaje JH medvěda. Všechně se před vámi skrývá a bere na sebe nejrůznější podoby. Vaším úkolem je objevit schovaného medvěda a přinést do redakce zprávu o jeho poloze. Kdo medvěda najde, bude strčen do redakční krabice. S tou každý večer zamícháme a vytáhneme z ní jednoho šťastného výherce, který dostane dárek od NIPOS: Pódia z krabičky (nesoustavné nahlédnutí do historie malých neprofesionálních scén 60. let 20. století. Kniha je doplněna pětideskovým albem se stovkou písni amatérských divadelníků.)

Jak se do soutěže zapojit?

Krabici na odpovědi najdete u vchodu do budovy spojující Jiráskovo divadlo a Sál Josefa Čapka. Na odpovědní lístek napište své jméno a kontakt, abychom vám mohli cenu předat. Uzávěrka dnešní soutěže je o půlnoci.

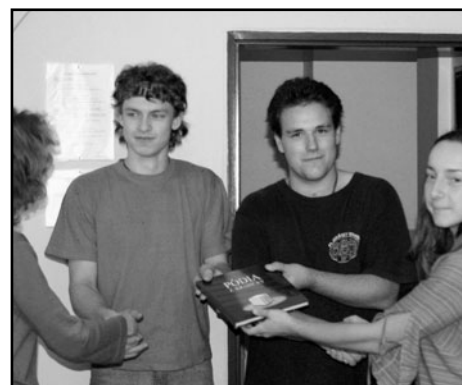
Upozornění:

Zadání, ani správná odpověď z minulého čísla není správnou odpovědí v tomto čísle.

Správná odpověď z minulého čísla

Medvěd byl tentokrát ukrytý na zadní straně Zpravodaje v „receptu redakce do každého počasí“. Jednalo se totiž o recept na „medvědí mléko“.

Se zavřenýma očima z vašich odpovědí vybírala Lenka Novotná, dohlížel fotograf Ivo Mičkal, krabici držela Zuzana Vojtíšková. Výhercem publikace a CD Pódia z krabičky se dnes stává Pavla Červinková. Blahopřejeme!

Předání ceny prvním výhercům Jamesovi a Bédovi, technikům JH

Hra lásky a náhody

Zábavné a úsměvné představení nabíjející energií. Věřím, že se bavili nejen diváci, ale i herci sami.

Kamila Dušková

Marivaux jak má být, pár fórečků mě fakt dostalo. Ke konci se mi zdálo, že malinko docházejí síly, ale mohla to být moje vina – přiznám se, pauzou bych nepohrdl. Vzkaz

Dádovi: děkuji za svěží, stále mladou režii.

Vít Herzina

Můžu říci: klasická komedie se vším všudy. Bylo vsazeno na ničím nevybočující vtipy, o kterých předem víme, jak dopadnou. Pobavil jsem se, ale znovu vidět bych to nemusel.

František Týmal

Tento typ her moc nemusím, ale uznávám, že Počerničtí se s ní poprali velmi slušně. Bavila jsem se, zvláště při partech Doranta a jeho sluhů. Občas mi vadila až křečovitosť

nebo přehrávání komorné.

Lenka Janyšová

DS PRÁVĚ ZAČÍNÁME HORNÍ POČERNICE PIERRE DE MARIVAUX: HRA LÁSKY A NÁHODY

HLUBŠÍ SMYSL ZASTÍNILA VNĚJŠKOVITOST

Představení Marivauxovy Hry lásky a náhody v podání souboru Právě začínáme z Horních Počernic se právem setkal se vřelým přijetím publika a bylo odměněno spontánním potleskem. Inscenace výborného textu založená především na hravém a vtipném herecko-režijním rozehrání situací si udrží diváckou pozornost od začátku do konce: diváci se baví, jsou napnuti a překvapováni nečekanými zvraty, strhováni hereckým nasazením. V této zábavné, komediální rovině založené na rozehrání základní zápletky a jednotlivých charakterů je smysl textu v inscenaci naplněn. Ne vždy se to však dá říci i o oně křehké, jemné a hůře postižitelné rovině Marivauxova textu, která ho povyšuje nad díla jeho současníků. Podobně jako v obrazech Watteaua se i u Marivauxe za zdánlivě bezstarostnou hravostí skrývá smutek a nejistota umírající epochy: ztracenost mezi hrou a skutečností, mezi iluzí a realitou, mezi bytím a nebytím. Postavy se neustále potýkají se svárem ve vlastním nitru, podléhají klamu a sebeklamu, hledají vratkou rovnováhu mezi rozumem a citem. Z toho důvodu si nemyslím, že je zcela šťastné už samotné scénické řešení, které na první pohled nechce rušit hru herců a tváří se neutrálně, ale které bezděčně určuje divácké vnímání. Kaširovaná fontánka a dvě lavičky spolu s dřevěnými loubíčky doplněnými umělými květinami připomínají sortiment obchodních řetězců a navozují spíše atmosféru hrubozrnějších konverzačních

komedii či operet z konce XIX. století, než aby pomáhaly vytvářet prostor pro křehké a šalivé hry srdce. Podobné je to s kostýmy, které zvláště v případě „panstva“ své nositele prvoplánově srážá a zesměšňují. Dochází tak z mého pohledu nejen k oslabení dramatického účinku, ale i ke zmatení smyslu. Marivaux nepředstavuje na rozdíl od mnoha jiných autorů pány jako směšné hlupáky, ale jako oběti svých vlastních rafinovaných experimentů, jimiž se snaží dobrat pravdy. Za podobně zavádějící považuji i použití „vtipné“ rekvizity, která má posloužit jako předloha pro Orgonův obraz. Místo muže, který od začátku ví, jaká hra je rozehrána a po celou dobu se jí z nadhledu škodolibě baví, je zcela zbytečně představen jako trouba. Podobně se však kostýmy vzpírají i ve scénách sluhů. Místo toho, aby komicky působil rozpor mezi panským oblečením Harlekýna a Lízy a jejich nepatřičným chováním a jednáním, snaží se působit komicky a nepatřičně samotné kostýmy. Jejich styl totiž více odpovídá drsnému myšlení sluhů než zjemnělosti a vytříbenosti jejich původních nositelů. Odtud je potom už jen krok k místy zbytečnému hereckému přehrávání představitelů sluhovských rolí, které občas staví více na prvoplánové vnějškové komice než na rozehrávání situačního rozporu mezi snahou dobře zahrát roli pána a vlastní sluhovskou podstatou. Vzhledem k tomu, že inscenace výborně pracuje s rozehráním situací a vzájemných vztahů, hlubší smysl Marivauxova textu zvláště ve scénách Sylvie a Doranta prosvítá. Z mého pohledu je proto škoda, že je tato vůle ke smyslu místy zastíněna zbytečnými vnějškovostmi. Celkově však inscenaci považuji za zdařilou a v mnoha směrech inspirativní.

Jakub Korčák

IBA HRA O LÁSKE NÁHODNĚJ

Hry populárneho dramatika francúzskeho rokoka dlhé desaťročia vnímali európski divadelníci iba ako hry zábavné a periférne. V dnešných časoch Marivaux má boom. Prišlo sa totiž na to, že je to autor omnoho bohatší, omnoho rafinovanejší ako sa zdalo. Že za galatnými hrami lásky a náhody sa skrýva aj tragika, aj smútok, aj konštatovanie, že svet a človečenstvo nestoja na pevných nohách. Súbor z Horních Počerníc si vybral jednu z jeho najhrávanejších her. Hru lásky a náhody inscenoval kultivovaným spôsobom, však len jednu vrstvu z nej. Ozajstnú hru o láske a náhode, bez toho, že by za povabným príbehom hľadal ďalšie významové vrstvy. Forsíroval komédiu, zábavnosť, ba na niektorých miestach sa dala zbadať aj ambícia o určitý druh ironizácie či dokonca parodie. Oceniť treba

hereckú disponovanosť súboru, jeho cit pre vkus, zmysel pre marivauxskú kultivovanosť a jemnosť. No náznaky parodie či hyperbolizácie boli priveľmi skromné a nestali sa osou režijnej koncepcie. Možno takto to myslel režisér pri tvorbe kostýmov, možno aj pri použití hudby v exponovaných milostných výjavoch. Nevklínenosť týchto prvkov do celkovej kompozície inscenácie, spôsobilo, že vyzerali ako nedokonalosť, nedomyšlenosť, či dokonca ako ilustrácia. Škoda, že tvorcovia priveľmi zjednodušili vizuálnu podobu svojho javiskového diela. Scénografia neposobila ani esteticky, ani funkčne. Marivauxova komédia – aj v tejto podobe – by sa uspokojila aj s omnoho jednoduchším, ale funkčným riešením. To rokoko pre amatérov je ťažké a drahé. A problematika hry nijako sa neviaže iba na rokoko. Láska, vzťahy, manipulácia s nimi, škodoradosť z trápenia sa iných a vecí podobné, fungujú aj dnes. Ibaže už nie v podobe galantnej hry. Zopakujem, napriek tomu, že sme videli komédiu dosť jednoduchú, inscenácia z H. Počerníc je kultivovaným dielom, v ktorom je aj radosť z hry.

Vladimír Štefko

Vladimíra Dádu Stoklasu, režiséra DS Právě začínáme z Horních Počerníc

Co vy a Jiráskův Hronov?

Já jsem tu byl někdy před pětadvaceti lety, když jsem pracoval v krajském poradním sboru pro divadlo, ale s představením „hornopočernického divadla“ jsme tu poprvé. Shodou okolností stavíme v Počernicích nové divadlo a na podzim ho budeme otevírat právě touto hrou, takže je pro nás Jiráskův Hronov velkým významným! Myslím, že pro celý soubor a také hlavně pro Počernice je to velká výzva, myslím tím i pro diváky.

Přihlásil jste se do semináře?

Ano, využil jsem příležitosti, že se s Milanem Schejbalem známé už řadu let, a navštívil jsem jeho seminář. Způsob výuky je pro mě nesmírně inspirativní. Jen mám velký handicap s osobní hluchotou, tak chodím a odezírám a jsem letos nejstarším seminaristou (73 let)!

Když si vzpomenu na představení Hry lásky a náhody, okamžitě si vybavím dominantní obrovské dřevěné kulisy, kdo je má na svědomí?

To je pro náš soubor dar z nebes. A sice výtvarník Milan Čech, můj kamarád od 15ti let. On nám na každou inscenaci, kterou děláme, udělá návrh scény. Doposavad jsme měli jen venkovní divadlo, tak kulisy musely být jen z kovu, umělé hmoty nebo ze dřeva. Vždy přizpůsobíme scénu tak, aby se dala aplikovat i na divadlo kamenné, kukátkové.

Len

Medailon

Historie hornopočernického souboru je datována již od roku 1914. Dokladem toho je několik fešáků v C. K. uniformách na obrázku v rekvizitárně na půdě kulturního domu. Rokem 1957 se začal formovat soubor, který má z části dnešní tvář. Nadále nesl název J. K. TYL. V roce 1970 vzniká dětský divadelní soubor STUDIO 11, a tímto rokem je také datován první ročník Divadelního festivalu v Divadle v přírodě. V roce 1994 je opět zahájena činnost dospělých při Osvětové besedě Horní Počernice s názvem PŘÁVĚ ZAČÍNÁME pod vedením režiséra Dády Stoklasy. Z repertoáru... „Pygmalion“ od premiéry roku 1999 hráli už čtyřicetkrát, a to nejen na domácí scéně v Horních Počernicích a na přehlídkách v Praze a v Třebíči, ale i např. na Zbraslavi, v Uhřetěvsi, v Dolních Počernicích, v Říčanech, v Žebráku, v Hořovicích, v Březnici, Rožmitále p. Třemšínem, v Benešově, Neratovicích, Čelákovcích.

red

Okna

Takové pásmíčko, humor, co se mi docela líbí, možná maličko besídka, ale to nevadilo. Jen jsem postrádal tu inzerovanou „vyhřezlou dřeň a duševní striptýz“. Buď mi něco uniklo,

nebo jsem prostě naletěl.

Vít Herzina

Jsem unesen nápaditostí a originalitou představení. Jedno okénko vtipnější než druhé, vyšperkované dobrými výkony herců. Toto je prostě divadlo...

František Týmal

Představení v poezii popisující (bohužel jen popisující) problematické věci dnešní doby. Spousta šikovných lidiček, bylo by možné lépe využít jejich talentu a potenciálu.

Po představení mi cosi chybělo. Osobní postoj či doslov. Škoda.

Zdeněk Grečnár

Snaha souboru předat „okno svého života“ mě moc nezasáhla, nějak jsem v tom vlála, i když herci se snažili, byli svi, uvěřitelní a mnozí herecky dobře vybavení.

Lenka Janyšová

Nápaditě provedeno. Někdy „vtipné“, končíci pak s totálním nepochopením.

Kamila Dušková

DIVADLO JESLIČKY HRADEC KRÁLOVÉ KOLEKTIV SOUBORU NA NÁNĚT EMY ZÁMEČNÍKOVÉ: OKNA

JEDEN KAŽDÝ JE JEDINEČNÝ

Inscenace nazvaná OKNA má mnoho podtitulů: „Pásmo jevištních výpovědí, vyhřezlá dřeň jáství, divácký voyerismus, dekadentní duševní striptýz.“ To všechno je pravda!

Sedm Oken, Sedm Postav, Sedm Minipříběhů, Sedm Mladých lidí. Každý ze sedmi protagonistů má své okno, svůj svět (tak stejný), svou lásku (tak stejnou), své problémy milostné i existenciální (tak stejné).

A přece jsou jeden každý jedinečný.

Prožíváme s nimi období mladosti, období hledání a poznávání, potřebu ujasnit si své pocity, své myšlenky a svou existenci. Potřebu učinit výpověď!

Inscenace je postavena na sólových výstupech a přece dochází mezi herci k aktivní výměně podnětů k vzájemné interakci a ovlivňování. První setkání se životem v dospívání se odráží za očima, za okenním rámem, ale často jen za sklem. Úsporné vyjadřovací prostředky založené především na fyzickém projevu a mimice, působivá hudební/zvuková kulisa, to vše dává vzniknout svéráznému jevištnímu

tvaru. Ten by se mohl žánrově přiblížit divadlu poezie, ale v básni – a divadlo poezie je básni (i když komponovanou) – je výraz abstraktní a symbolický. Jádrem scénáře divadla poezie je náznak a metafora, avšak výstupy jednotlivých protagonistů v inscenaci OKNA, jsou konkrétní. Tak konkrétní a osobní, že poetika divadla poezie se rozmazává. Tím je dáno, že přes veškerou estetizovanou působivost a využívání vizuálních prostředků divadla, zůstává tato výpověď uzavřená do nitra skupiny. Sympatické bylo, že se autoři nebránili sebeironii, což výstupy oživovalo.

Nevim, je-li mi z představení OKNA smutno či veselo, neboť jsem neodečetla, kam mně mělo dovést. Pouze jsem viděla drobné výjevy a prožitky protagonistů, se kterými se sice mohu někdy ztotožnit (s obsahem), ale v celkové koncepci pro mne zůstaly jen kaleidoskopem. Přesto je sympatické, že sedm mladých lidí se pokusilo o výpověď, označují je samé a svět kolem nich, tímto způsobem a těmito prostředky.

Majka Kotisová

OKNA aneb WALK ON THE LINE

Balancování na úzké hranici lemované patníky s názvy ironie, exhibice, sebeironie, trapnost, prázdnota. Občas rovnováha, občas přešlápnutí vedle.

Vladimír Zajíc

JISKŘENÍ A KLOPOTNOST

Divadlo Jesličky Hradec Králové, stálá scéna ZUŠ Na Střežině, skupina Emy Zámečnickové, přivezla svou autorskou inscenaci Okna. Dle programu „pásmo jevištních výpovědí aneb vyhrězlá dřev jáství aneb divácký voyerismus aneb dekadentní duševní striptýž“.

Jde pro mne o jednu ze sympatických ukázek práce, která může být v jistém smyslu typická pro práci v „dramkách“ – na počátku práce se skupině zřejmě zadalo téma „okna“ a blíže snad dourčilo: okna jako prostor pro vyhlížení do světa i nahlížení do soukromí. Snad i: okna jako prostor pro vyvětrání... A každý ze členů skupiny reagoval přinášáním materiálů pro své vlastní, ryze osobní vyjádření se k tématu. Každý podle svých tíhnutí, schopností, dovedností – jedna několik svých básní, jiná scénář pro pantomimu, jiný shluk replik, které se dostaly k uším skladníka ve fabrice, jiný zas nápad na dramatickou etudu o nekomunikaci... A téma se dále krystalizovalo: rozpor mezi tím, co je, a co bychom chtěli, aby bylo. Dál

Medailon

Literárně-dramatický obor ZUŠ Na Střežině v Hradci Králové provozuje od školního roku 1991/92 stálou scénu - Divadlo Jesličky. V příjemném komorním sále pro 120 diváků se týdně uvádí 2 - 3 představení pro veřejnost. Repertoár divadla tvoří kusy vážné i veselé, klasické i avantgardní, studentská představení, poezie, cestopisy, kabarety, atd. V Jesličkách působí kromě školních souborů ještě několik dalších ochotnických divadelních skupin. Jsou sestaveny převážně z vlastních odchovanců školy, ale i z dalších příznivců divadla, kteří se do Hradce Králové stahují ze širokého okolí. SPD (Studio pro dospělé) je stále se proměňující soubor absolventů ZUŠ pod vedením Emy Zámečnickové. Kromě včerejších Oken přivážejí na letošní JH i dnešní inscenaci off-programu Ani zrunko pepře pro Czermaka.

se pak každý stal dominantním protagonistou „svého“ výstupu, který s ním ostatní dotvářeli a v kterém také podle potřeby vystupovali. A to často velmi nápaditě, s potřebnou pokorou i nadhledem, s divadelní obrazivostí... Z představení můžeme toto všechno vyčíst, toto vše v něm nalézat. Upřímnost výpovědí, humor, nápaditost... Místy příjemné jiskření mezi jevištěm a hledištěm.

Představení bych si pro sebe označil za autorský poetický kabaret. Kdyby...

Kdyby mi celkový dojem z něj nekazilo množství nepřesností. Jak v nedotaženosti celkového rámce – jde o nadhled nad sebou, když se vidí jako kabaretní hvězdy při zvuku Orffovy Carminy Burany? Či co? Co ten často velmi nezáměrně bloudící „kabaretní“ bodový reflektor, ponechávající tak v naprosté tmě některé akce - včetně závěrečných „obrázků“ hlavních „hrdinů“ jednotlivých výstupů, čímž se smazávala někdy i celá jejich pointa! A na-de vše pak neschopnost aktérů „utáhnout“ v mnohých místech hlasově i artikulačně sál. Když nerozumím, co jste napsali, je vám protentokrát na nic, že jste to vůbec psali!

Takže: jiskření, ale vedle něj spousta klopotnosti. K pásmu skutečných „jevištních výpovědí“, k „vyhrězlé dřev jáství“ (atd. atd. ...) pak vcelku vlastně až tak nedochází...

Aleš Bergman

**Emu Zámečnickovou,
supervizora představení OKNA.**

Kdo vlastně hraje v představení OKNA, jde přímo o Divadlo Jesličky nebo o nějakou speciální skupinu?

V Jesličkách jsou různé skupiny, ročníky, a když mají lidé po studiích, přestávají být běžnými žáky a říká se jim „SPD“ (studio pro dospělé). Dospěláci mají možnost si vybrat kantora, s kterým chtějí dělat, a právě z nich mám velkou skupinu. Je to plodná skupina, která je průběžně vykrádaná DAMU, JAMU, Dnem a občas i Morávkem, ale dobré jádro stále zůstává a právě pár lidí přišlo, že by si rádi udělali něco jiného, svého.

A jakým způsobem představení vznikalo?

Zkusili jsme autorské představení. Zadal jsem téma, nějaké východisko a od toho jsme se odrazili: „okno“... jdeš po ulici, koukáš lidem do oken, vidíš, jak se tam doma pohybují, přemýšlíš o nich, co je to za lidi, jak žijí, jaké mají problémy... a každý měl za úkol přinést „své okno“. Chvilí na mě všichni koukali, jako že jsem se zbláznila, ale nakonec přinesl každý něco trochu jiného: povídku, básničky, scénář pohybového divadla, autentické úryvky rozhovorů ze skladu, touhu po muži... Jedno po druhém jsme brali a každý si šéfoval svému oknu. Někdo měl vymyšlenou i celou režii, jiný zařídil nahrávku. A tak jsme udělali Okna a hráli jsme je.

Na JH jste s představením OKNA postoupili z národní přehlídky Wolkerův Prostějov, ale také jste hráli na přehlídce experimentujícího divadla Šrámkův Písek. Zde už neznely stejné ovace, čím myslíš, že to je?

Všude to lidé brali tak, že je to taková sebeironie, že si lidé dělají srandu ze svých mindráků. Průšvih v Písku jsem zavinila možná i trochu já, protože jsem si neuvědomila, jaký je prostor divadla Fráni Šrámka. Představení se poprvé postavilo na obrovské jeviště s dlouhou forbinou, děcka se pořádně nenastartovala a naše sebekritika a sebeironie vyzněla „natvrdo“ a to, z čeho si děláme legraci, si diváci vyložili jako hrozně vážnou věc. Dostali jsme tam vynadáno a to i od ostatních souborů, což mi přišlo nekolegiální a mrzelo mě to. Pak jsme jeli na WP, kde jsme chtěli dokázat, že to vážně není tak hrozné představení a tam jsme naopak zazářili a dostali i cenu diváků. Divadlo je strašně živé a proměnlivé, sebepř něco vymyslíš a myslíš si, že se to nemůže nepovést, ale může se stát všechno. Bez pádu však není vzestup a naopak.

Len

O Jiráskově Hronově krátká úvaha ve třech obrazech a prologu

Prolog

Hronov je už od konce 70. let součástí mého života. Jezdil jsem sem hrát s vodňanskou Šupinou, dva ročníky jsem v Klubu mladých hltal slova pánů

J.Fréhara, M.Krobota, K.Kříže a I.Rajmon-ta, moderoval diskusní kluby, byl lektorem PC klubu, teď si v úvodní sobotu jako byrokrat v kultuře vážu kravatu a tvářím se slavnostně, stokrát jsem tu v Ponorce, Na Prajsku, ve Stovce a bůhví kde ještě vítal s kamarády přicházející jít. Především však byl a jsem divákem hronovských představení. Následující řádky tedy nemůžou být zcela objektivní, protože, jak už řečeno, JH prohloubil za ta léta do mé hrudi tunýlek, jímž mi ovlivnil podstatně krevní oběh. Vnímejte tedy prosím následující text jako součást osobní zdravotnické sebereflexe.

Obraz první – nedávná tradice

Když jsem JH poznal, byly mu karty rozdány vcelku přehledně. Festival byl vrcholem soutěžních postupových přehlídek činoherního divadla, začínajících v okresních (často ještě i v jejich předvýběrech) a pokračujících v krajských kolech. JH byl národním finále. Byli sem pořadateli krajských kol nominováni ti nejúspěšnější. JH byl neoddiskutovatelným vrcholem, se vši prestiží a autoritou finále. Zahráť si na JH byla pro každý soubor, jenž vstoupil do „soutěže“, známka nejvyšší kvality. (Odhlédneme pro tuto úvahu od politických a tudíž cenzorských souvislostí a zásahů). Porota hodnotila inscenaci pro hrající soubor neveřejně, naopak veřejně se o ní mluvilo v několika „diskusních třídách“. Někteří moderátoři (např. J.Císař, A.Bašta) jejich vedením prosluli. Porota na závěr udělila ceny kolektivům i jednotlivcům. Otázky: „Kdo to sem vybral?“ nebyly méně frekventované než dnes, celková úroveň toho kterého ročníku se odvíjela od toho, jak se v činohře urodilo. Velmi často to nebylo nejveselejší, stávalo se, že jsme opouštěli po závěrečném představení Hronov s jedním, možná dvěma skutečnými zážitky. Klub mladých sídlil v Dřevíci a čítal cca 60 lidí.

Obraz druhý – současná žatva

Koncepce celostátní mezidruhové přehlídka amatérského divadla (žatva) má odlišná východiska. Postupové přehlídky jednotlivých divadelních druhů mají svá finále jinde: činoherní a hudební divadlo společně na FEMADu a Divadelní Třebíč, loutkáři na Loutkářské Chrudimi, další pak na Šrámkově Písku, v Náchodě, Kolíně, Trutnově, Wolkrově Prostějově, ve Vysokém. Tam jsou nejlepší ocenění a vybraní k účasti na žatvě do JH. Tady už se nesoutěží, jen předvádí, diskutuje, inspiruje se a vzdělává. (Klub mladých má letos ve 14 třídách na 300 účastníků.) Inscenace se v PC

OS REMAZURY, THEATRO LUDEM A TANEČNÍ DIVADLO ZÓNA OSTRAVA

HANA GALETKOVÁ PODLE MORAVSKÝCH LIDOVÝCH BALAD: ZA TKALCOVSKÝM STAVEM

BALADY PROTÉKAJÍCÍ TKALCOVSKÝM STAVEM

Šest moravských lidových balad ze sbírky Pavla Popelky oživila skupina mladých umělců pod vedením dramatičky a dramaturgyně Hany Galetkové. Pokud jsem správně přečetla a pochopila údaje v programové brožůře, k práci na projektu Za tkalcovským stavem se sešli jak profesionálové, tak amatéři z minimálně tří různých souborů. Žánrově si své představení vymezili označením „pohybové – výtvarné divadlo inspirované lidovými baladami“, ale zrovna tak by se dalo uvažovat o „hudebně či pohybově epickém divadle“, protože vyprávění v podobě mluveného či zpívaného slova tu hraje stejně významnou roli jako pohyb či výtvarný znak.

Do drsně lyrického světa moravských balad uvede diváky cimbalový, melodický i harmonický durový – mollový rozkolísaný hudební vstup. Z dívky přicházející snad zasněným milým („Martine! Přišla jsem si s tebou zatancovat.“) se stává tkadlena vetkávací baladické příběhy do slov a obrazů. Příběh o muži bojícím se smrti, o Kačence, která v touze po svobodě utopí své dítě v Dunaji, o krvavé svatbě, o chtivosti, již padne

za oběť syn navracený z vojny, o osiřelém dítěti... Ve vyprávění zpěv střídá slovo v prosté anebo rytmicky skandované recitaci, příběh se odvíjí paralelně i v podobě taneční či pohybové fantazie těžící ze slovníku lidového i výrazového tance, objeví se i působivě použité stínové divadlo. Předměty vesnického mobiliáře – dřevěná stolička, ostří kosy a především dlouhé pruhy bílého plátna – se mění ve znaky: svatební šat, popravčí meč, dětského koníka. Je to čisté a jevištně působivé uchopení poetiky lidové balady, jež nemůže nepřipomenout přístup Evy Tálské k tomuto umění, ale nemyslím tím, že jde o kopírování. Jen se Hana Galetková vydala za stejným cílem a ocitla se na téže úvozové cestě.

Pokud mi v tomto představení něco schází či přebývá, není toho mnoho: schází mi cimbal v té podobě, v jaké se prezentoval v úvodu. Jistě, je zde použit k nápadité zvukové kulise a rytmizaci balad, ale přece jen občas zatoužím po méně minimalistickém hudebním podílu. A přebývá mi naopak spojovací pásmo dialogu s imaginárním Martinem, které mi připadá ve své významové nezřetelnosti nadbytečné a v úvodu zbytečně dlouze rozehrávané. Ale i přes tyto výtky si odnáším z představení příjemný dojem a radost z toho, že si tahle parta mladých lidí objevila krásu lidových balad a dokáže ji emotivně působivým a citlivým způsobem předat dál.

Radmila Hrdinová

AŽ ŽIJÍ DUCHOVÉ!

RECENZE

Na začátku vystoupila před diváky autorka inscenace, dramaturgyně, dlouhodobě se zabývající folklórem a loutkovým divadlem, Hana Galetková a uvedla zdroje textů, z nichž pro tuto inscenaci čerpala. Jsou údajně z konkrétních, specifických slováckých regionů. Na jevišti za ní stála jednoduchá dřevěná konstrukce s bílými pruhy látky, uprostřed dřevěný stůl (později využívaný jako stylizace tkalcovského stavu), nad ním na provaze uvázaný kámen, po stranách konstrukce řada provázků. Vlevo na jevišti cimbál. Vše nasvědčovalo tomu, že budeme svědky moderního, folklórem inspirovaného stylizovaného divadla, možná dokonce ve formě nějakého soudobého obřadu s tématem smrti a umírání. Tedy současné „world theatre“, mohu-li použít v hudbě (world music) již zavedený termín. A ono tomu v podstatě tak bylo. Na začátku dlouhé sólo na cimbál, pak na jeviště vběhla Jana Burešová a s výkřikem „Martine!“ hledala – sváděla imaginárního milence. Pak se měnila v jiné postavy, komentovala a dále uváděla dění na jevišti. Tak se postupně rozběhlo „pohybově-výtvarné divadlo inspirované lidovými baladami“. Dvě dívky (s Janou Burešovou ještě tanečnice Andrea Lamešová) a jeden tanečník (Petr Opavský) pohybem a tancem opisovali různé lidové baladické texty, pracovali s imaginárními i velice

stylizovanými rekvizitami. Příběh střídal příběh, smrt milence se měnila v zabítí bratra či vraždu dítěte. A při každé smrti Jana Burešová rozhýbala kámen nad svým tkalcovským stavem, případně přefala provázek po straně. Po celý čas zněl cimbál Tomáše Zindlera, sem tam vystřídán brnkáním na housličky, často rytmicky jemně doprovázené Hanou Galetkovou bubnováním na dřevěné části cimbálu či opodál stojící židličky. Celá inscenace je – ač tématem je smrt a zabíjení – ponořena do bílé nebo aspoň světlé barvy (kostýmy, tkalcovský stav, provázky, kámen), jediná kosa je opravdová, černě kovová. Ani jednou se neobjeví červená krev, ani jednou (snad kromě nepříliš zdařilého stínového divadla) dramatická čern. Vše je umírněné, éterické, vzdušné, velmi vkusné. Zkrátka je to takové „poetické“. Jako by ani o smrt a životní tragédie nešlo, jako by vše, co sledujeme, byl jen mámivý sen mladých lidí, pro které smrt a zabíjení jsou vlastně jen romantickou předehrou prvních polibků a prvních milování. Tempo zůstávalo stále stejné, nálady se (téměř) neměnily, tanec byl kultivovaný, zpěv opatrný, recitace tichounká. Představení plynulo jakoby v nekonečném proudu éterické nálady, jako by divák poslouchal ambientní hudbu, jejímž smyslem není drama, ale klid a smíření. A tu má úvaha, reflexe či recenze (jak chcete) končí. Toto lineární seskládané pásmo textů, písní a nářků nebylo dramatickým world theatre, ale divadelním ambientem. A na ten se tradiční hodnotící prvky klást (téměř) nedají. Ale třeba se mýlím. Když jsem vycházel z divadla, zeptala se má třiletá dcera: „To bylo to něco jako film Ať žijí duchové!, že jo?“

Vladimír Hulec

klubu veřejně oficiálně nemá hodnotit, je „materií sloužící k obecnějším úvahám o divadle“. Cílem žatvy je setkání více druhů divadelnosti, vzájemná konfrontace a inspirace (činoherci se mají co učit od loutkářů i mimů a naopak, všichni pak sdílí úctu k básnickému slovu a jeho obrazu v představeních poezie, hledající experiment ruší zarostlé břehy a naznačuje jiné možnosti). JH se měl takto stát „mekou“ amatérské divadelnosti napříč obory, měl být jakousi zprávou o úrodě v amatérském divadelnictví v dané sezóně. Platí to? Částečně jistě. Po několika letech zkušenosti se žatvou však nemůžeme přehlédnout i jiné zkušenosti.

● Tradice JH jako vrcholu činoherního divadla přetrvává. Značná část návštěvníků je zvědavá především na činoheru a ostatní druhy poněkud přehlíží

● Soubory oněch „jiných druhů“ zčásti z výše uvedeného důvodu, zčásti z nedostatku vhodných hracích prostorů a zčásti i z jiných příčin někdy nevnímají JH jako vrchol sezóny, ta pro ně končí jejich národní přehlídkou, do programu JH se pak vždy nedostávají ti původně vybraní

● Motor soutěživosti a potřeba slyšet hodnocení zhlédnutého kusu se každoročně střetává s deklarovanou koncepcí. Diváci žádají rozbor konkrétního představení a někdy k tomu lektory PC klubu dotlačí. Zprvu podzemně, téměř partyzánsky, se vyvinula cena „Zlatý Alois“, byla jistě míněna jinak (úsměvná reakce na onu potřebu Oskarů), je však v posledních ročnících vnímána paradoxně zcela protikladně, jako skutečný a ceněný vavřín.

Obraz třetí – kudy a jak dál

JH je zaplaťbůh „tělo živé s přirozenou potřebou se vyvíjet“, tak vznikl vedle doplňkového programu ještě HronOff – prostor pro experimenty, inspiraci. Soubory této programové řady neprocházejí postupovými koly, jsou vybrány dramaturgií festivalu. Vedle sebe tu účinkují soubory přišedší do Hronova skrze několikinasobný postup a soubory přizvané, ty by měly přinést onu netradičnost, experiment. V článku o loňském JH si Jan Císař všiml nesnázi se zařazováním představení k pojmům tradiční, netradiční, experimentální. Co vlastně svým obsahem, prostředky a uchopením divadla náleží základní programové řadě a co experimentu? (Za největší zážitky byly některými diváky označovány právě inscenace Hron-Offu). Možná přichází čas, abychom si opět položili otázku, zda ona žatva v poněkud schizofrenní podobě, již jsme svědky, plní to, co od JH očekáváme. Uvědomme si jen, jak se proměnil pojem divadelní amatér, ochotník, už to přece dávno není o profesi a penězích, ale o přístupu, tj. o té ochotě a lásce, jež jsou skryty v obou označujících výrazech. Zkrátka, zda by nestálo za to přehlédnout pole divadelních přehlídek a festivalů v naší zemi a modelovat JH (samozřejmě s těžištěm v amatérském divadle) jako vrcholnou přehlídku reflektující tento stav, přehlídku s maximem inspirace a zážitků i vzdělávání. (Tím neříkám, že žatva je neposkytuje.) Ono hledání maxima by přece nemělo být vlastností jen umělecké tvorby, ale i kreativity organizační.

František Zborník

A co říkají na esko seminaristé?

Na Hronov jezdím už šest let, ale do semináře jsem se přihlásil poprvé, abych zakusil divadelní tvůrčí atmosféru a nebyl jsem jenom divák. Proč zrovna seminář Es? Byl mi doporučen Pepou Tejklem. Líbí se mi tady, máme úplnou svobodu, zapojujeme se, zatím se seznamujeme a začínáme studovat hry.

Tomáš Langr, 33 let

V semináři Es se mi daří výtečně, nejsem tady poprvé. Myslím, že poznávat tajemství tak krásné věci jako je divadlo, pod vedením tak kvalitních, inteligentních, všestranně vybavených a nadaných lektorů jako jsou magistři Milan Schejbal a Denisa Nová, to je radost.

Jan, 24 let

Mně se tady líbí moc a jsem tu kvůli lektorům Milanovi Schejbalovi a Denise Nové a kvůli lidem, které mám ráda.

Eva, 27 let

Jsem tady, protože jsem slyšela hodně o Milanu Schejbalovi a zajímalo mě, jaký bude v praxi. Také tu znám několik lidí z loňských „Hronovů“. Takže se těším i na to, že s nimi budu více v kontaktu. Doufám, že mi seminář výhledově divadelně něco přinese, zatím se očekávání pozitivně naplňuje, dokonce pozitivněji než jsem si představovala.

Soňa, 20 let

U Milana jsem asi po deváté nebo po desáté. Myslím, že už mě po těch letech nemůže zklamat. Hodně pracujeme, hodně se naučíme.

Honza Vácha, 40 let

A CO TAK HLE

SEMINÁŘ S JAKO SITUACE

Lektorem semináře je Milan Schejbal, ale tentokrát jsem poprosila o představení dílny jeho asistentku Denisu Novou.

Denisa byla poprvé na JH u Honzy Borny v 15-ti letech ještě s povinným povolením od rodičů. O rok později se na JH dostala jako frekventantka k Milanu Schejbalovi, pak ji potkala DAMU a dál různé herecké zkušenosti (např. v Dejvickém divadle zkoušela s anglickým režisérem Alexem Byrnem, dále hraje v ABC, Na zábradlí v DAMÚZE). S Milanem se pracovně potkala poprvé za 16 let, co se znají, v Divadle pod Palmovkou. Nenápadně se z role seminaristky přesunula do pozice asistentky a už po sedmé tvoří s Milanem Schejbalem tým na SITUACE.

Milan se možná bude divit, o čem že je ten náš seminář, až ho popíšu tak, jak ho chápu já. Esko jako situace, dvě eska jako Schejbalova Situace. Milan nahlíží na situaci z režisérské profese a já spíše z herecké, navzájem se doplňujeme. Např. jsme dělali cvičení, kdy jsme si vysvětlovali vztahy postav na jevišti pomocí rozestavení dvou židlí v prostoru. Je to cvičení z přijímacích zkoušek pro režiséry, ale dá se použít i pro herce. Především tedy jde o práci a spolupráci režiséra s hercem při budování dramatické situace.

Princip tohoto semináře je už několik let přibližně stejný: vždy si vybereme titul, na kterém si zkoušíme jevištní a hereckou situaci. Letos máme Goldoniádu (Vladimír Strnisko na motivy Carla Goldoniho, překlad Leoš Suchařípa) a Dlouhý štědrý večer (z aktovek Thorntona Wildera, překlad Ota Ornest) - dva od sebe velice odlišné texty. Začali jsme čtením ukázek a včera se seminaristé rozhodli, na kterém z textů chtějí pracovat, a rozdělili se do skupin... Od dnešního dne se vždy ráno hromadně sejdem, zhruba hodinu se zaměříme na společná cvičení, která pak seminaristům určitým způsobem pomůžou s prací na Goldoniádě a Dlouhém štědrém večeru. I když to na první pohled spolu nesouvisí, nakonec všechno souvisí se vším. S Milanem budeme skupinky obcházet, pomáhat jim s tvorbou a posouvat je dál. Seminaristé jsou namícháni ze zájemců jak o režii, tak o herectví. Letos máme v semináři také Lucii Pernetovou (herečka divadla ABC, Veselé skoky), která je výborná na pohyb a bude spolupracovat s jednou skupinkou. Důležitý pro nás není cíl, ale proces - nesměřujeme tedy k veřejným ukázkám.

Lenka Novotná

A CO TAK HLE

A JAKO AUTORSKÉ PRÁVO

Seminář A sice znamená autorské právo, ale zároveň může znamenat i agentura resp. Agenti. Ti jsou v semináři dva - Petr Christov a Martina Schlegelová, oba tvůrčí pracovníci a oba zástupci agentury DILIA. Ani jeden z nich nevystudoval práva, ale obory spojené s divadlem. Znájí tedy autorskoprávní vztahy na vlastní kůži - jako autoři i jako ti, kdo vymáhají přes agenturu z lidí peníze. „Lidé nás někdy považují skoro za teroristy, kteří je honí a snaží se jim zničit tvůrčí práci tím, že jim ji znesnadňují a problematizují...“ říká Petr Christov a dodává: „Zákon platí pro všechny. Ať jsme profesionálové či amatéři, obchodníci, dobrovolní pracovníci. Můžeme to dělat špatně, můžeme to dělat rádi, můžeme to dělat pro radost, ale zákon platí bohužel pro všechny. Na druhou stranu bohudík, protože máme nějaká pravidla, podle kterých můžeme postupovat.“

A jaké jsou konkrétní cíle dvoudenních seminářů (12., 13. + 14., 15.8.)?

„Jsou to informace, které se mohou hodit jak amatérům, tak profesionálům z obou stran - jako uživatelům děl nebo jejich autorům. Snažili jsme se koncipovat základní informace o tom, co jim může poskytnout agentura, která se stará o autorská práva. Jak agentura funguje, jakou má strukturu, jaké služby může poskytnout, co všechno může nabídnout. A samozřejmě hlavní část semináře se bude zabývat autorským právem, autorskoprávními náležitostmi. Budeme hovořit také o základních pojmech a potom hlavně o praktickém využití - například jak se dostat k licenci, jak žádat o licence, kdy to dělat, jakým způsobem, jak vypadá licenční smlouva, jaké máte povinnosti, když budete pořádat přehlídku nebo pojedete na zájezd. Vůbec jak se s autorským právem vypořádat.“

Během semináře dostanou účastníci i písemné materiály - informační brožuru Dilia a také základní texty o autor- skoprávních záležitostech. Asi málokdo z nás (nepraktických rozevlátých bohémů) vůbec

tuší, jaké zálužnosti čekají v autorském zákoně, jaká jsou specifika jednotlivých zahraničních partnerů, se kterými zprostředkovávají naše agentury kontakt.

Kolem autorskoprávních vztahů je spousta otázek a spleťtostí.

Víte například, že

- je někdy velmi těžké dohledat majitele práv? To ovšem neznamená, že nemáme povinnost za využití díla zaplatit.
- co to znamená kolektivní správa?
- Amatéři se mylně domnívají, že za díla amatéři narozdíl od profesionálů nemusí platit. Opak je pravdou. Některé zahraniční agentury jsou v tomto velmi striktní, fixní záloha se platí předem.

A HLAVNĚ - JE TU EXKLUZIVNÍ NABÍDKA PRO VŠECHNY ÚČASTNÍKY JIRÁSKOVA HRONOVA. I KDYŽ SE NEZÚČASTNÍ KURZU, MOHOU KDYKOLI BĚHEM TĚTO DOBY PŘIJÍT PORADIT SE O KONKRÉTNÍM AUTORSKOPRÁVNÍM PROBLÉMU.

Poslouchala a ptala se Jana Soprová

Seminaristé

Jak bylo hned na počátku řečeno lektory, zkušenost z tohoto semináře, je užitečná pro všechny. Strávila jsem v něm jen chvíli a myslím si, že pro všechny z nás, kdo se zabýváme divadlem z nejrůznějších stran, by měla být účast přímo povinná. I když výklad mladých lektorů rozhodně není suchopárny, nesešlo se mnoho odvážných. Možná příště?

A proč se vlastně přihlásili?

Uvědomila jsem si, že i když neděláme, že autorskoprávní vztahy neexistují, přliš o nich nevím. A pro naši práci (v LŠU) bych chtěla znát alespoň základní věci, aby si člověk nenaběhl a aby nikomu neublížil.

Hana, Semily (45)

Zajímám se o to proto, že jsem sám napsal nějaké hry, které hrajeme. Mnohdy šlo třeba o dramatizace určitých námětů nebo adaptace známých her. Protože hrajeme pro děti, a ty jsou pokaždé jiné, je třeba texty vždycky upravit. Tak abychom věděli, co se s tím dá a nedá dělatMiloslav,

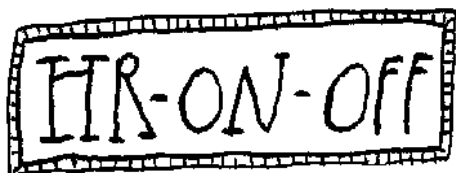
Semily (69 a půl)

Máme vlastní divadlo. A proto chci, když budeme vybírat hry, aby člověk věděl, jakým způsobem si zajistit, aby to bylo legální. Abychom nedělali nějaké průšvihy. Když to dílo někdo vytvořil, měl by za to dostat peníze, jaké si zaslouží.

Alena, Praha (50)

Já tu jsem kvůli škole. Budu teď maturovat a máme tam i otázky z oblasti práva. Tak kdybych náhodou dostala otázku o autorském právu, bude se mi to hodit.

Veronika, Praha (18)

Jiráskův CzechTek

Včera jsem to nakouzl, tak se to dnes pokusím rozvinout: jak by mohl JH v budoucnu vypadat. Myslím, že se časem prosadí kurátorský systém a co se týká organizování vstupného, velmi vhodný způsob se jeví ten, který používají na MFF v Karlových Varech nebo na LFŠ v Uherském Hradišti. Na MFF má akreditovaný (v kontextu JH tedy účastník) právo denně na určitý počet lístků, ty však vybírá vždy jen den dopředu v akreditačních centrech, která jsou napojena na centrální počítač a vydají omezený počet vstupenek. Takže, kdo přijde pozdě, vybírá z toho, co ještě není vyprodané. Vstup do sálu je pak na lístky (dají se i koupit za peníze), ale pět minut před představením jejich platnost končí a do sálu jsou do „vyčerpání možností“ vpouštěni další akreditovaní zájemci. Na LFŠ tento systém nemají a pouštějí pouze akreditované, dokud je nějaké místo v sále volné. Pak zavřou dveře a zbylí diváci mají smůlu. Ve stejný čas vždy začíná několik projekcí, takže diváci se rozčlení podle zálib a nepřebíhají – jako ve Varech – ze sálu do sálu. To stran organizace vpouštění do sálů a distribuce lístků. Zde by se to samozřejmě dalo (muselo) kombinovat s tzv. VIP lístky pro kritiky, diskutéry PC klubu apod. Ale to už je – pokud jsem si dobře všiml dvou vyhrazených řad v Sále Josefa Čapka – zavedeno.

Ted' se tedy vrátím ke kurátorskému systému dramaturgie. Asi by zatím nebylo možné jej navodit ihned a systém „žatvy“, kdy z celostátních přehlídek různých žánrů a přístupů k divadlu jsou automaticky účastníky JH jeho porotou garantované inscenace, mi přijde zatím velmi nosný. Nicméně výběr dalších inscenací by mohl každoročně vybírat jedna konkrétní osobnost, jež by sama dala charakter tomu či onomu ročníku. Tak je tomu například v hlavním programu Avignonu. Myslím, že pro mnohé diváky by bylo velice zajímavé, kdyby jeden rok vybíral tyto soubory a inscenace profesor Císař, další rok třeba Lenka Lázněvská, po ní Dušan Zakopal, pak Aleš Bergman, Jakub Korčák či Daniela Fischerová. A můžeme být ještě odváznější. Možná daleko „šmakovnější“ by byly ročníky, kdy by kurátorem byl Petr Váša, Petr Nikl nebo třeba Jiří Jelínek a jeho DNO či parta kolem Vosto5. Několik takových osobností už zde je, či letos bude: Tomáš Žížka, Josef Tejkl, Petr Macháček, Petr Marek. To jsou – aspoň pro mne – jména, která jsou zárukou originality a divadelní atraktivy. Na taková bych sem přijel nejen já, ale jistě i mnoho dalších divadelních nadšenců. Na ně by se pak „nabalovalo“ víc a víc diváků včetně kritiků a teatrologů. A divadlo by se stalo stejně přitažlivé jako LFŠ či CzechTek. Tedy ne Avignon, ale CzechTek je dnes tou neaktuálnější vizí divadelních festivalů budoucnosti!

Vladimír Hulec

OD HLAVY AŽ K PATĚ

Módní návrhářka Šiki Rajscká nám zachovala i další den přízeň a zaměřila se tentokrát na to, co má člověk pod čepicí. Přehlídkové účesy považuje Šiki (na fotografii) za svou specialitu, sama mění barvu vlasů každým rokem, ale pomalu a postupně z hnědé na šedivou.

Ano, na této ukázce můžete přesně vidět, jak velká pravda je v rčení, že lidé jsou podobní svým psům. Bohužel na fotografii není zachycen malý pudl, ale věřte, že jejich kombinace je exkluzivní a na návštěvu přehlídky a malé vyvenčení v Hronově, určitě patří.

Dredy prostě jedou! A věřte, že nejen ve světě festivalů a přehlídek amatérského divadla, ale ve světě celém! Nebojím se říct, že i ve vesmíru. Kosmický vzhled, veselá tvář a 50 ks dredů, zaručí vám pohodu a užiti Hronova v klidu.

Trochu vyšlé z módy, ale opravdu se vše stále vrací, možná, když by mladý muž přijel za třicet let..., ale to už by to asi tak dobře nestálo a tak můžeme jen popřát bezvětrí po zbytek přehlídky.

ZEMŘELA PANÍ LUDMILA ČÁPKOVÁ, PRVNÍ DÁMA OCHOTNICKÉHO DĚNÍ NEJEN NA KROMĚŘÍŽSKU

Už začátkem prázdnin zahájili členové kroměřížského divadelního souboru a přátelé ochotnického divadla přípravy podzimní oslavy osmdesátých narozenin paní Ludmily Čápkové, jejíž jméno dává do rovnítka s vynikajícím herectvím divácká veřejnost i odborníci. Paní Čápkovou mělo čekat blahopřání v podobě písniček a scének, jakási retrospektiva uplynulých let na divadelních prknech. Na svou gratulaci skvělé učitelce se těšili i nejmladší členové souboru, protože právě jim se paní Liduška nejvíce rozdávala. Vždy se bavila raději o divadle a hraní než o svých problémech, tím méně těch zdravotních. Nikdo z nás, jejích přátel a známých, tedy nechtěl uvěřit, že místo blahopřání se už můžeme jen tiše uklonit a v duchu poděkovat za zážitky z jejích výkonů, připomenout si veselé úsměvy, ohníčky v moudrých očích, které vám viděly na samé dno duše.

Ludmila Čápková se narodila 3. října 1926 a zemřela 14. července 2006. Nositelka Zlatého kroměřížského tolaru, Zlatého odznaku J.K. Tyla, čtyřnásobná držitelka cen udělených na prestižní divadelní přehlídce Jiráskův Hronov a dalších nespočetných cen a uznání, se stala herečkou (také recitátorkou a režisérkou) tehdejšího divadelního souboru ZK Pal - Magneton v Kroměříži v roce 1953. Soubor ji tehdy obsadil za nemocnou herečku (dosud byla členkou souboru v rodné Chropyni) do její první, po celý život vzpomínané hry, Toman a lesní panna. Z množství inscenací, v nichž zázila, připomenou hry Tartuffe, Matka, Věc Makropulos, Matka Kuráž, Nora, Kočičí hra, Pušky paní Carrarové či Křišťálové noci. Objevila se také ve filmech Ucho, Třicet panen a Pythagoras, natáčela pro brněnský rozhlas, v roce 1991 hrála v představení Maryša v Městském divadle ve Zlíně. Paní Čápková byla vždy uprostřed kulturního dění na Kroměřížsku. Osobitý přednes veršů Jana Skácela či francouzské poezie patří s řadou dalších uměleckých počinů k jedinečným zážitkům všech těch, kdo chtěli naslouchat. Ale prkna, která znamenají svět, a k nimž si Ludmila Čápková přičichla poprvé před více než padesáti lety, jí přece jen voněla nejvíce. Naštěstí pro nás, ctitele hereckého kumštu.

Hana Fialová

ZE ZÁKULISÍ

ANEB KDO JSOU TI, BEZ KTERÝCH BY JIRÁSKŮV HRONOV NEBYL

Zastavení druhé – ještě jednou v informační kanceláři (IK) JH

Jedna z nejnáročnějších sekcí IK je pravděpodobně ta „vstupenková“. Té velí paní Božena Škopová spolu se slečnou Terezou Reimannovou a jde tu o prodej vstupenek, které zbydou poté, co se z celkového počtu odeberou lístky pro K(n)MD, lektory, hosty atp. V praxi to znamená, že na některá představení lístky do prodeje vůbec nepřijdou! To se pak asi ti, na které se nedostane, trochu vztekají, že? „Mmmm... Nejhorší je, že se často nedostane ani na ty, kteří poslali rezervace hodně dlouho dopředu. Často se to dozvědí až tady a říkat jim to není moc příjemné. Sem tam něco vrátí pan Strotzer, když někdo nedorazí.“ Nevyzvednuté lístky jsou také na prodej v pokladně divadla asi půl hodiny před představením. Místní lidé si vybírají hlavně známější soubory a zkušenost paní z IC praví, že na přímé pozvání do divadla často zazní otázka: A nebude to zase něco jako Vánoce u Ivanovových...? Odpovídá prý: Snad ne...

Slečna Veronika Kubcová mi představila nabídku propagačních a upomínkových předmětů. Nejvíce jdou prý na dračku brožury a pohledy, ale k dispozici jsou tu

i tužky, placky-odznaky, vějíře, přívěsky i poštovní známky a trička letošní i doprodej loňských. Stejný sortiment najdete i ve stáncích v ulicích Hronova.

Hned u vchodu do IK letos najdete nabídku odborné literatury a časopisů. Ty prodává Hana Lecnarová a Pavlína Šrůtková a během prvního dne letošního JH šla na odbyt kromě Zpravodaje hlavně Dramatika pro děti.

Na závěr dvě otázky pro dámy z IK: Máte pro čtenáře Zpravodaje nějaký vzkaz? Třeba je něco, čím by vám usnadnili práci atp. „Snad ani ne. Jen – jestli čtou Zpravodaj taky místní – tak ať více chodí na naše kulturní akce i během roku. Mnozí si za celou dobu nevzpomenou a pak najednou chtějí být hrozně „kulturní“.“

Jak, podle Vás, místní lidé vnímají JH?

„Jak kdo. Spouště lidem festival hodně přináší – někomu po stránce kulturního vyžití, jinému po stránce finanční, to je neoddiskutovatelné. Některým lidem je ale JH trnem v oku z toho důvodu, že podle nich veškeré příspěvky velkých sponzorů padnou právě na festival a na ostatní kulturní akce během roku už se nedostane.“

Tohle budeme soudit těžko. Jisté je, že pohoda a vstřícnost by se přes nepřehlédnutelný frmol v IK dala krájet. Přijďte si trochu nabrat!

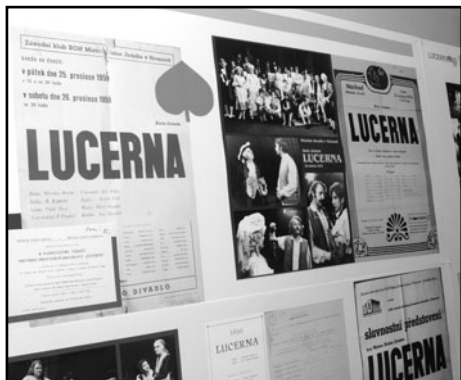
Pavlína Schejbalová

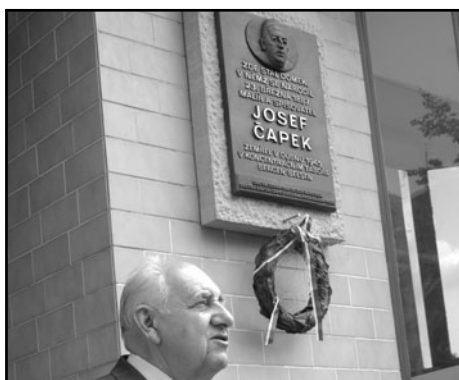
ze slavnostního zahájení 76. JH

přijetí hostů na radnici

vernisáž výstavy 100 let Jiráskovy Lucerny

odhalení pamětní desky Josefa Čapka

Nikdy si na Hronov nezapomenu vzít Milana (Strotzera – pozn.red.) a naopak si neberu teplé oblečení, protože vždy doufám, že je nebudu potřebovat.

Marie Poesová,
organizační vedoucí K(n)MD

Pokaždé si беру občanku a už dlouhá léta si s sebou do Hronova neberu večerní toaletu.

Eva Kodešová,
asistentka organizační vedoucí K(n)MD

Na JH si vždy kromě tiskových zpráv vezu spoustu kávy, svůj oblíbený hrnek a „frappe machine“. Frappe pak nejraději popíjím se svou drahou kolegyní Lenkou Novotnou. V mé nové krásné tašce od Ježíška naopak vždy chybí sněhule, rukavice a šála, což se letos ukázalo být chybou téměř osudovou.

Simona Bezoušková,
tisková mluvčí JH

Víte, že na JH můžete snadno a levně získat knihy NIPOS?

Stačí navštívit informační středisko a vybrat si!

Zvuky v loutkové inscenaci
Mimojazykové prostředky
Škola hrou
Padesát příběhů II - III
Dramatika III - VIII
Světlo v rukou režiséra
Základy činoherní režie
Základy pojmů
Mýtus divadla pro děti
Herecké techniky
Osvětou k svobodě
Hry pro šest smyslů

A samozřejmě Amatérská scéna!

red

poezie nikoho nezabije, ale sazeče uspl...

SMS POEZIE

I zprávou lze poslat větu srdci drahou :-)

Rubrika Esmes poezie vznikla na základě inspirace v jedné místní hospůdce. Zanechte nám vaši přízeň, básní uhašte po poezii žízeň.
*vers*604 43 34 85

Vždyť i v lásce se to občas trochu změní.
Budeš moje zakázané uvolnění.

L.V.

Byl jsem poučen,
Že se nemám dotýkat žádných cizích žen.
Mám však svoje přesvědčení.
Nic krásného mi cizí není.

L.V.

Celou dlouhou noc
Zase jenom čekám na den
A tvé tělo někde kdesi
Leží ladem.

L.V.

„Na mě se obraťte, když bude potřeba něco zatarasit.“

(Roman Toušek,
pravá ruka starostky a levá vedoucí KIS)

„V Ponorce, kde se má konat tisková konference, už nejsou na zdech spermie.“

(Hana Nedvědová, starostka)

Z tiskové konference

● Na letošním JH zahraje 264 účinkujících v základním programu 20 inscenací v 50-ti různých časech

● 48 účinkujících se nám představí v 6-ti HronOff průzkumu D.Fischerové tento stav potvrzuje její zkušenost, že „zemáci“ a „vodníci“ do divadla nepatří. Léto prožívají v jiných sférách...

● Pro všechny tyto účinkující je dohromady připraveno 1 618 jídel!

Zpráva z hvězdného nebesa ze semináře KPR, který na JH vede Daniela Fischerová: z 22 přítomných je 10 vzdušných znamení (= slovo a kontakt) a 9 znamení ohnivých (= energie a změna). Podle soukromého bleskového průzkumu D.Fischerové tento stav potvrzuje její zkušenost, že „zemáci“ a „vodníci“ do divadla nepatří. Léto prožívají v jiných sférách...

VĚŘTE MI, NEBO NE

Pamatujeme doby - a nebylo to tak dávno -, kdy do JH přijížděl ministr kultury. Letos se údajně nemohl rozpílit (byl na závěrečném dni festivalu barokní hudby), a tak za sebe poslal náhradu - MILOSLAVA KUČERU. Zajímalo nás, co se na ministerstvu kultury (dále jen MK) dnes děje a jak vypadá blížká i vzdálená představa sociální demokracie o jeho fungování a smyslu.

Jste dlouholetý aktivní divadelník. V profesionálním divadle jste se významněji profiloval po listopadu 89, kdy jste byl několik let ředitelem VČD v Pardubicích a později uměleckým šéfem Horáckého divadla v Jihlavě. Současně jste se aktivně pohyboval v politice jako člen sociální demokracie. Válčil jste s Pavlem Dostálem o pojetí mediálního i jiných zákonů, přesto - nebo možná právě proto - si vás současný ministr Vítězslav Jandák pozval jako svého poradce. Mohl byste přesněji říct, co máte za úkoly na ministerstvu kultury?

Jsem poradce ministra kultury a tajemník náměstkyně ministra Kateřiny Kalistové, která má na starosti odbor umění, knihoven, regionální kultury a tak dále. To znamená, že zpracovávám pro pana ministra analýzy současných situací, monitoruji denní tisk a upozorňuji na významné události v oblasti kultury, ať už je to divadlo nebo cokoliv dalšího, co by ministru nemělo utéci. Analyzuji ty věci z různých pohledů, třeba i z hlediska ekonomického, protože ministr by měl rád co nejkomplexnější informace. Od toho potřebuje své poradce.

Jak se proměnilo MK po smrti Pavla Dostála a nástupu ministra Vítězslava Jandáka?

Ptáte se trochu na nesprávném místě, protože já nevím, jak vypadalo MK za Pavla Dostála, neboť je celkem známo, že s panem ministrem jsem měli občas různé názory na některé věci a já jsem

v důsledku toho poslední fázi v období za jeho ministrování příliš nezažil. Vnímám ale samozřejmě následnou proměnu MK, protože jsem tam nastoupil krátce, co se stal pan Jandák ministrem. Myslím si, že ten rozdíl asi nejpřesněji vystihl Vlastimil Ježek v článku, který vyšel před nedávnem v MfD a jmenoval se Ministr umělec a ministr manažer. Pavel - mohu-li mu tak říkat, my jsme byli přes všechny spory kamarádi a tykali jsem si - byl opravdu spíše umělec, svou podstatou možná trochu bohém, trochu jako by nad věcí, takže některé ty manažerské, ekonomické otázky mu trochu unikaly a v tom to ministerstvo bylo malinko zkostrnatělé. Když přišel ministr Jandák, dal tomu fungování razantní ránu. Tvrdil, že je potřeba dát MK daleko větší dynamiku. To si myslím, že se mu podařilo, byť to někdy bylo z extrému do extrému, viz třeba památková péče, kdy to byla rána, ze které se památkáři dlouho nebyli schopni vzpamatovat, neb ji nečekali. Ale pochopitelně ideál bývá jako obvykle někde uprostřed, což si pan ministr Jandák záhy uvědomil a ubral trošičku na té razanci. Na druhou stranu si vezměte, kolik Jandákovi prošlo zákonů a Dostálovi za poslední dva roky jeho éry téměř žádný.

Někdy se pochybuje o samotném smyslu existence MK. Co si o tom myslíte vy?

To se zase ptáte na špatné adrese, protože o tom rozhodně nebudu rozhodovat já. Ale jsem přesvědčen, že jestliže ve všech evropských státech MK existuje, ať už se jmenuje tak nebo jinak, bude existovat i u nás. Všude existuje ministerstvo jako nejvyšší orgán, který na sebe bere garanci státu za péči o kulturu. Mají ho i ve Velké Británii, byť se jmenuje trochu jinak a Británie se tváří jako konzervativní země. A samozřejmě netřeba hovořit o Francii a skandinávských zemích, kde je to naprosto jasné. Péči o tuto oblast nesmí ze státu nikdo sejmut.

Odhlédneme trochu od problémů MK. Jsme na Jiráskově Hronově - co ve vás toto místo a tento festival vyvolává?

JH je pro mě srdeční záležitost a otázka jistého vnitřního dojetí. Já mám takové festivaly dva - prvním je JH a tím druhým Šrámkova Sobotka, kam jsem jezdil léta letoucí se svým souborem, který jsem vedl, a kde jsem poznal svou ženu. Na JH jsem byl už coby dítě, vždyť jsem vyrůstal v nedalekém Broumově. Byl jsem zde v mnoha obdobích svého života i v mnoha úlohách - coby

divák, režisér, vedoucí souboru, dramaturg, lektor... A rád jsem přijedu kdykoli. Dokud budu živ, chci se na JH aspoň na den na dva každoročně podívat.

Na jaře vám bude 65. Chcete se ještě vrátit k profesionálnímu divadlu?

Já pro profesionální divadlo občas pracuju, ale už ne jako režisér, ale jako dramaturg. Pro Národní divadlo moravskoslezské Ostrava pro režiséra Ilju Racka jsem loni dramaturgicky upravil Limonádového Joea a teď máme nějaký podobný záměr s jinou předlohou, ale z pověry ho neprozradím. Připravuju scénář pro Violu...

Tuto otázku jsem si úmyslně nechal až na úplný závěr: Kdo si myslíte, že bude novým ministrem kultury?

Věřte mi nebo ne, ale to skutečně netuším. A dokonce po tom ani nepátrám. Samozřejmě jsem zvědavý, jak to dopadne, ale nemám v tuto chvíli žádnou konkrétní představu. Sám jsem měl ve hře několik významných jmen. Víím, že ministrem školství má být

údajně jeden z rektorů pražských vysokých škol, a já měl tip právě na jednoho ředitele z této oblasti. Myslel jsem, že by to byl někdo z ředitelů organizací, které MK řídí, ale kdo to bude a jestli dojde i na tyto představy, nevím. Má to být někdo mimo politiku. Předpokládám, že se politici rozumně dohodnou aspoň na tom, že ministra kultury by měl dělat někdo, kdo o kultuře aspoň trochu něco ví. Já bych si přál, aby to byl navíc někdo s manažerským citem.

Koho byste vybral vy, kdybyste byl předsedou vlády?

Kdybych já měl co mluvit do výběru ministrů, tak bych vybral bývalého ředitele Národního divadla Jiřího Srstku. Jsem přesvědčen, že by to byl výborný ministr kultury, neboť právě on přesně splňuje obě polohy – tu „uměleckou“ i tu „manažerskou“. Dále si umím představit v čele ministerstva Václava Riedlbaucha, ředitele České filharmonie. Ale pokud vím, tato jména ve hře nejsou.

Vladimír Hulec

JIRÁSKŮV HRONOV JE RODINNÝM STŘÍBREM

Nikdy neochotničil, ale do divadla chodí rád. Na Jiráskově Hronově byl poprvé a doufá, že ne naposledy. MILOSLAV PLASS, náměstek hejtmána Královohradeckého kraje, se zúčastnil slavnostního zahájení 76. ročníku hronovské divadelní přehlídky. Kraj přispěl na organizaci letošního JH částkou 150 tisíc korun.

Řekl jste, že JH patří do „zlatého fondu“ akcí Královohradeckého kraje. Je to oficiální kategorie?

Toto označení jsem si vymyslel, ale skutečně existuje seznam akcí, jak kulturních, tak sportovních i dalších, které svým významem přesahují hranice regionu a jsou pravidelně podporovány z rozpočtu Královohradeckého kraje mimo grantový systém. Znamená to, že aktivity zařazené do tohoto seznamu nemusejí každoročně soutěžit a být ve finanční nejistotě, jestli se další ročník bude moci uskutečnit, nebo

ne. Dostávají pravidelnou finanční podporu právě proto, že jsou „rodinným stříbrem“ nebo „zlatým fondem“.

Jakou měl přízeň Jirákův Hronov, když se hlasovalo o jeho zařazení do tohoto seznamu?

Pracovníci odboru kultury a památkové péče připravili seznam významných akcí, který předložili radě ke schválení. Nehlasovali jsme tedy o jednotlivých akcích, i když je pravda, že byly některé aktivity, o kterých se diskutovalo, zda je v seznamu nechat nebo vyškrtnout. Jirákův Hronov byl do seznamu zařazen zcela bez diskusí.

Jste dnes na festivalu prvně, jak na vás působí jeho atmosféra?

Neměl jsem zatím možnost atmosféru pocítit, protože jsem přijel teprve před dvěma hodinami, ale zapůsobilo na mě to, že přišla spousta lidí, že je velký zájem o divadelní představení. Z čísel, která jsme měli možnost slyšet na tiskové konferenci, plyne, že jsou plně obsazeny i semináře, které se v rámci Jiráskova Hronova pořádají. Myslím si tedy, že když zájem neupadá, ale naopak roste, musí mít festival svou atmosféru, která na lidi působí a věřím, že bude působit i na mě.

Co byste popřál Jiráskovu Hronovu?

Aby neutuchal zájem jak divadelníků, tak diváků, aby ten letošní ročník byl zase o něco lepší než ročníky předešlé, a aby žil ještě dlouhá léta v budoucnosti. Věřím, že by se jednou mohl stát nejstarším a nejdéle trvajícím festivalem amatérského divadla nejen v Evropě, ale i ve světě.

Zuzana Vojtíšková

pondělí 14. srpna 2006

9:00 - 13:00 – semináře a dílny

14:00 - 16:00 – Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

14:00 - 15:30 (A1), 19:30 - 21:00 (C1)
– **Základní umělecká škola**
Divadlo Divan studentů DiFa JAMU Brno
Samuel Beckett: Konec hry

14:00 - 15:30 (A2), 17:00 - 18:30 (B1)
– **Sál Josefa Čapka**
Divadelní spolek Haná při MěKS Vyškov
Vladimír Nabokov: Lolita

16:30 - 17:35 (A), 19:30 - 20:35 (B)
– **Jiráskovo divadlo**
Divadelné združenie Partizánske, Slovenská republika
Daniil Charms, Jozef Krasula: Spomienky budúceho starca

17:00 - Park Aloise Jiráka
Festivalový dechový orchestr - koncert

19:30 - 20:15 (A), 21:15 - 22:00 (B)
– **Sál Josefa Čapka**
DS Vendelín Údivadla Kopřivnice
Kolektiv souboru: Nemůže může

20:00 - Park Aloise Jiráka
Pevná vůle - koncert country kapely

22:00 - 23:30 – Jiráskovo divadlo
Richard Pogoda:
Vzpomínání na Pavla Dostála

22:00 - 23:20 (A2) – Základní umělecká škola
Divadelní spolek Svatopluk Benešov
Pavel Němec: Tak takhle to bylo aneb Život je jen náhoda...

22:00 - Park Aloise Jiráka
DS LANNA 8 - Parníkem LANNA 8

TSR Czech Republic s.r.o.

**ČESKÁ
SPORITELNA**

neděle 13. srpna 2006

9:00 - 13:00 – semináře a dílny

10:00 – 11:00, 13:00 – 14:00

- Malá zasedací místnost MěÚ

Prezentace databáze českého amatérského divadla

14:00 - 16:00 – Jídelna Hotelové školy

Problémový klub (PC)

14:00 - Park Aloise Jiráska

Vavřínecký den 2006

- průvod od Hotelové školy

14:00 – 15:20 (C), 18:00 – 19:20 (B1)

- Základní umělecká škola

Divadelní spolek Svatopluk Benešov Pavel

Němec: Tak takhle to bylo aneb Život je jen náhoda...

14:00 – 15:05 (A), 16:30 – 17:35 (B)

- Sál Josefa Čapka

Divadlo Jesličky ZUŠ Na Střežině Hradec Králové

Hans Carl Artmann:

Ani zrnko pepře pro Cermaka

16:45 – 18:55 (A), 20:00 – 22:10 (B)

- Jiráskovo divadlo

Divadlo Kámen Praha

Petr Macháček: Marmeláda

19:00 - Park Aloise Jiráska

Kantofí - koncert

20:00 – 21:05 (A), 22:30 – 23:35 (B)

- Sál Josefa Čapka

DS Antonín Praha

Martin J. Švejda: Surovosti laskavosti

19:00 - Park Aloise Jiráska

Lunetprdllo: Poetický labyrint

STATISTIKA

Protože úvodní řeč ředitele festivalu, PhDr. Milana Strotzera, byla letos opravdu neúnosně stručná a trpěla řadou bílých míst, snažíme se informace, po kterých voláte, průběžně doplňovat. Vůbec jste se například zatím nedozvěděli, kolik seminaristů KnMD na Hronov letos nakonec dorazilo, což výše jmenovaný snad později oznámí. Nyní pro ty nejdychtivější z vás přinášíme alespoň částečnou statistiku vypracovanou dle přihlášek všech seminaristů programem PSSP, abychom přehledněli, odkud se stovky členů KnMD sjely. Radujme se společně, že na prvních místech jsou – snad překvapivě – Praha 4 (14 přihlášených), Brno, Liberec a Olomouc (shodně 11 přihlášených) a Praha 3 (8 přihlášených).

5 a víc přihlášek poslaly ještě Brandýs n.L. (6), Česká Lípa (5), Havířov (7), Kralupy n.V. (5), Libice n.C. (5), Praha 1 (5), Praha 2 (6), Praha 3 (8), Praha 5 (5), Slavičín (5), Týn nad Vltavou (5) a Zatec (6).

Vzhledem k tomu, že, jak už bylo řečeno, dosud nemáme k dispozici definitivní počty seminaristů skutečně přítomných, nemůžeme říci, zda by se pak statistika proměnila či nikoliv, ale se zveřejněním alespoň těchto informací jsme už pod vaším tlakem opravdu nemohli čekat, tudíž nám předem promiňte jisté odchylky, ke kterým by porovnáním počtu přihlášených s počtem skutečně dorazivších došlo. Jsou povoleny dle vyhlášky Českého statistického úřadu v řádu max. 5%.

Další díl statistiky přineseme v některém z příštích čísel a budeme se věnovat jednotlivým krajům ČR a jejich zastoupení amatérskými divadelníky ve společnosti JH 2006. Hlavním kritériem našeho výzkumu bude trvalé bydliště, které jste, vy seminaristé, uvedli do přihlášky do KnMD.

-ps-

Včera byla slavnostně otevřena expozice českého amatérského divadla ve východočeském Miletíně. Prohlédnout si můžete unikátní sbírku malovaných opon, slona z tradiční inscenace Cesty kolem světa za 80 dní vysockého Krakonoše, anděla z putování úpických ochotníků k základním kamenům Národního divadla v Roce českého divadla, doklady vývoje ochotnických jevišť a jejich vybavení, svědectví o nejhustší síti divadelních budov na světě a mnoho dalších zajímavých exponátů dokumentujících vývoj českého amatérského divadla. Sami si můžete vytáhnout oponu, nasvítit jeviště i maska vám bude dopřána.

LUŠTÍŠ, LUŠTÍM, LUŠTÍME

ANEK KŘÍŽOVKA

NA NEDĚLI

Milé děti,

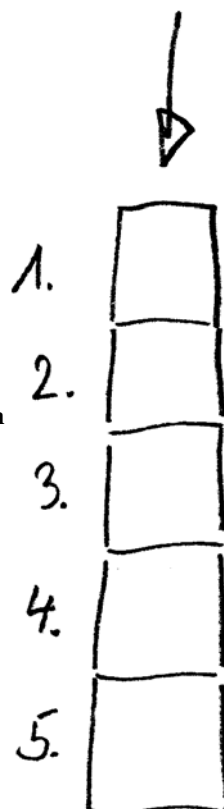
nejdříve seřadte písmenka tak, aby dávala smysl (tvořila slova) a pak vyberte do tajenky vždy druhé písmenko z každého slova. Napovím ještě, že **tučným** písmenkem slova vždy začínají. Tak hodně štěstí!

Vaše Křížovka

1. N M A R E O
2. O B L K U
3. V D I L N A E
4. S H I N
5. E C L P A

Tajenka:

Dnes má svátek

přetahovaná - technici divadla versus Ursus arctoris horribilis

ZPRAVODAJ

Zpravodaj 76. Jiráskova Hronova

Vydává organizační štáb

Šéfredaktor: Zuzana Vojtíšková

Redakce: Jana Soprová, Lenka Novotná, Pavlína Schejbalová, Vladimír Hulec

Výtvarník: Rostislav Pospíšil

Fotograf: Ivo Mičkal

Sazba: Michal Drtina

Oficiální stránky festivalu:

<http://www.hronov.cz>

Tisk: KONICA MINOLTA HRADEC KRÁLOVÉ

Cena: 9,- Kč

Redakční uzávěrka: 13. srpna 2006 v 5:01h

Vychází: 13. srpna 2006 ve 14:00h

Neprošlo jazykovou úpravou!!!